

ISSN 0869—1487

земля і люди україни

1.1994

земля і люди україни

Виробничо-практичний журнал
Міністерства сільського
господарства і продовольства
України

№ 1 (835), січень,
лютий 1994

Зареєстровано Державним
комітетом України по пресі,
серія КП. № 148

Видається з 1924 року.

БОНДАРЕНКО А. І.
головний редактор

Редакційна колегія:

БАБІСНКО М. Ф.
ГУСАР І. В.
ЗІНЕВИЧ Л. Л.
МАСЛО І. П.
НОВАКОВСЬКИЙ Л. Я.
РУДИЙ І. М.
САЙКО В. Ф.
СОБЧУК М. П.
ЧОПЕНКО В. Г.
відповідальний секретар)
ШЕВЧЕНКО А. О.

Технічний редактор
ДЗЯД Л. П.

Коректор
КРАВЕЦЬ Н. М.

Київ, «Нива»

С

«ЗЕМЛЯ І ЛЮДИ УКРАЇНИ» 1994

Здано до набору 05.11.93.
Підписано до друку 27.12.93.
Формат 60×84 / 16.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк. Умови.
друку арк. 3,72.
Умови фарбовідб. 14,92.
Обл.-вид. арк. 5,29.
Тираж 3792 прим.
Зам. 0128301.

Адреса редакції: 254054,
Київ-54, вул. Павловська, 11-г.

Телефони: 216-43-70 —
відповідальний секретар;
216-25-33, 216-23-88 —
редактори.

Комбінат друку видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47, проспект
Перемоги, 50.

НОВИЙ РІК: ЩО НАС ЧЕКАЄ

У народі кажуть: кожен найрозумніший по-своєму. Сьогодні спостерігається загальна тенденція — різка критика Президента, Парламенту, Уряду України. Лають за безупинне зростання цін, заохочувану певними колами спекуляцію, злочинність, корупцію, знецінення купона, розрив економічних зв'язків та інше. Лають на базарах, в електричках, автобусах, трамваях, на сільських вулицях.

Молода дворічна наша держава у важкому економічному стані. Усе дороге, багато чого не вистачає — від ниток до найнеобхідніших ліків. Кинулись, як оси на мед, до державного багатства усілякі ділки, злодюги. Хто коло чого крутиться, той те і тягне. По містах та й деяких селах розгулюють юрби здебільше молодих людей: усі хочуть добре їсти, пити, одягатись, веселитись і мало хто прагне працювати. У кіосках з імпоротною «начинкою» цілими днями, а то й ночами висиджують такі собі молодики і дівахи, які торгують чужим товаром, потім скуповують наші дефіцитні речі, везуть їх за кордон і там перепродують, заробляючи долари. Мафіозні групи штучно завищують ціну іноземної валюти. Адже у вересні за 1 доллар США вимагали до 20 тисяч купонів, хоча за доллар в Україні нічого не купиш, а за 20 тисяч купонів матимеш принаймні 2 кілограми сала. Проте процес здешевлення наших грошей штучно розкручується. Тепер сало коштує 60 тис.

Де ж коріння такого ледарства, космополітизму, нехтування своїм, прагнення «красиво» жити за рахунок чужого поту і чужої праці. Згадаймо, чому нас учили, як виховували ще до розпаду Союзу. Усім вперто втокмачували в голову, що капіталізм страшенно експлуатує людину, що там де Тейлорівська конвеєрна система витискування поту. Отож, виходило, наполеглива праця — чи не найбільше зло. А гасло: «Увага дітям — усе найкраще дітям», що подавалось без будь-яких коментарів, сприймалося тією ж молоддю як дар Божий. Дехто дітьми себе відчуває аж поки жив батьки, а оте «найкраще дітям» розуміє як шикарне життя за рахунок інших.

Нарікань на владу багато і часом не безпідставних. Але ж, дивно, що про незаперечну істину нашого зубожіння майже ніхто нічого не говорить. А це найголовніший критерій усього багатства — напружена праця. Тільки людина і її праця дають достаток. Ледарю, пробачте, не зарадить ніякий уряд. І ніякий президент такому ледарю не буде до вподоби. Отже, потрібен закон про працю. Тепер немає владних структур, які на профспілкових, партійних зборах, різних нарадах, летючках силоміць змушували працювати людину. Людина тепер має працювати в основному на себе, на свою сім'ю. Тоді ніякого примусу не потрібно. А щоб втілити все це в життя, потрібна приватизація державної власності, винахідливість, господарська кмітливість.

— Я не розумію тих керівників господарств, — якось у розмові сказав голова колгоспу «Придніпровський» Обухівського району на Київщині Петро Іванович Сухина, — які просять, щоб їм допомогли в налагодженні економічних зв'язків, без кінця клянуть у держави подачки. Нині такі часи, що треба самому добре крутитись, про все подбати, усе передбачити.

«Придніпровський» справді наполегливо зміцнює свою економіку, виростив багатий урожай зернових і технічних культур, відкрив колгоспний цех по виготовленню гумових перчаток для техніків по штучному заплідненню тварин, від чого має мільйони.

Звичайно, сьогодні голова усьому — економіка. Але, як кажуть, голими руками її не візьмеш. Потрібні надійні передові технології, нова техніка, котрі б дали змогу різко підвищити продуктивність праці, поліпшити якість продукції.

Та й те багатство, яке виростили у 1993 році, потрібно довести до ладу: щоб хліб, цукор, масло, олію не розікрали, не обміняли на легкові машини, радіоапаратуру або інші іноземні речі. Доцільно подумати і про те, щоб мати про всяк випадок запас хліба і на 1994 рік, бо хто зна, яким він буде за погодними умовами.

Рік 1994 кличе нас до напруженої праці, загальнонародного спокою, злагоди і перспективного оптимізму.

У «АВРОРИ»- СВІЙ ШЛЯХ

При переході до ринку неможливо підвищити ефективність сільського господарства без докорінної перебудови соціально-економічних відносин на селі. Від якості і темпів таких перетворень залежать вирішення продовольчої проблеми, добробут селян. У минулому в аграрному секторі відбувалися процеси, що часто не враховували об'єктивних економічних законів. Один із них — укрупнення колгоспів. Його здійснювали командно-адміністративними методами, ігноруючи інтереси та побажання людей. Це негативно вплинуло на діяльність господарств, призвело до зменшення виробничих і соціально-культурних об'єктів на селі. Чимало сіл потрапило до розряду так званих бригадних, а то й неперспективних, поступово відмирало.

Оскільки у багатьох великих господарствах виробництво продукції не зросло, умови життя і праці не поліпшилися, з кінця 70-х років почалося їх розукрупнення. Такий процес відбувався і в Дунаєвецькому районі Хмельницької області. Клопотання жителів сіл призвело до масового розукрупнення колгоспів. З 1987 року їх кількість виросла з 31 до 43.

Продуктом свого часу був і колгосп ім. Т. Г. Шевченка. Створений з п'яти малих господарств, він мав 6155 га землі. На його території знаходилося сім населених пунктів. Після укрупнення об'єкти виробничого і соціально-культурного призначення будували переважно на центральній садибі. Знизилася ефективність виробництва й оплата праці. Склалася громіздка і малоефективна система управління. Через ліквідацію невеликих тваринницьких ферм і рільничих бригад частина колгоспників, особливо молоді, не могла знайти собі роботи. Викликали нарікання умови життя та праці. Люди втікали до міста.

Поступово визріло рішення розукрупнити господарство. На базі бригадних сіл Рахнівська, Кривчик і Дубинка в 1988 році створили колгосп «Аврора» — м'ясо-молочного напрямку з розвинутим виробництвом зерна і цукрових буряків. Тут працює 482 чоловіки. Господарство має 3050 га землі, у тому числі 2200 га сільгоспугідь (з них 1958 га

ріллі). З техніки є 29 тракторів, 10 зернових комбайнів, 30 автомобілів. На фермах утримується 1507 голів великої рогатої худоби (у тому числі 382 корови), 517 овець, 3 тис. курей.

Із створенням господарства правління взяло курс на впровадження нових технологій, поліпшення племінної роботи, збільшення доходів. У результаті значно підвищилися урожайність зернових і технічних культур, продуктивність тваринництва. Врожайність зернових зросла з 34,1 до 39,1 ц/га, цукрових буряків — з 263 до 401 ц/га. Середньорічний надій молока від корови досяг 4343 кг (було 3626 кг). Продуктивність праці зросла в 1,5 раза (з 4936 до 7549 крб. валової продукції на середньорічного працівника).

За чотири роки помітно підвищилася ефективність виробництва. Валовий доход з 959 тис. крб. зріс до 4217 тис. Рентабельність досягла 74,3% (11,4% у 1988 р.). Господарство повернуло 1130 тис. крб. боргу і нагромадило на рахунок понад 2 мільйони.

Позитивні зрушення відбулися у виробничій та соціальній інфраструктурі. За власні кошти побудовано корівник, дві ремонтні майстерні, автопарк, будинок тваринника, їдальню. Реконструйовано клуб, розпочато спорудження Будинку культури. Планується будівництво торгового центру та будинку побуту. Колгосп розширює послуги своїм працівникам. Два млини переробляють зерно. Закупили крупорушку і обладнання для пекарні.

Багато уваги приділяють будівництву внутрігосподарських доріг. Це не тільки впливає на розвиток виробничої сфери, а поліпшує зв'язок населення з центрами громадського обслуговування. Уже прокладено 27 км шляхів з твердим покриттям. Раніше це робили за рахунок колгоспу. В 1992 році було виділено і освоєно 300 тис. крб. бюджетних коштів. Завдяки прискоренню шляхового будівництва забезпечили села автобусним сполученням. Через усі три населені пункти ходить рейсовий автобус до райцентру.

Розвивається комунальне господарство. На газифікацію сіл виді-

лено понад 2 млн. бюджетних коштів. Там, де пролягатиме газопровід, тривають проектно-пошукові роботи. В селах функціонують дві лазні. На балансі господарства — дитячий садок. На його утримання щомісяця витрачають близько 20 тис. крб. Діти колгоспників відвідують його безкоштовно. Але потреба в дошкільних закладах по господарству ще не задовольняється. З сіл Кривчик і Дубинка дітей возять на центральну садибу. Мають, доцільно було б створити там заклади типу школа-дитячий садок.

Особлива турбота — побутові і санітарно-гігієнічні умови на виробництві. У тракторних бригадах і на тваринницьких фермах є побутові кімнати, душі, кімнати відпочинку з телевізорами, радіоточками. Працівників забезпечують спецодягом. До віддалених робочих місць людей підвозять дві спеціально обладнані автомашини. У селах добре організовано громадське харчування. Працюють дві їдальні та буфет. У час напружених робіт гарячі страви вивозять у поле. Вартість обіду по-нинішньому дріб'язкова — 15 крб. Колгосп відшкодовує значну частину витрат на харчування.

Багато років у с. Рахнівка функціонувала майстерня пошиття та ремонту одягу. Через брак тканин та інших матеріалів на початку 1992 року її закрили. Та сільська Рада і правління колгоспу знайшли вихід. Майстерню передали в оренду одній з кращих кравчинь села. Тепер селяни знову шийуть та ремонтують там одяг. Турбота про людей, особливо малозабезпечених, виливается у натуральні та грошові доплати, різні види послуг. Господарство допомагає селянам обробляти присадибні ділянки, виділяє препарати для боротьби із шкідниками.

На території господарства 590 чоловік пенсійного віку. Це понад 30% усього населення. Правління дбає про них. Одиноким ветеранам праці, учасникам війни і вдовам надає матеріальну допомогу. З минулого року за одинокими літніми громадянами закріплено людей, які виконують патронажні функції. Але цю справу слід розширити. Більше уваги потребує завезення палива пенсіонерам, виділення кормів для худоби та птиці, доставка обідів з колгоспної їдальні. Хоч правління колгоспу і сільрада немало зробили для вирішення соціальних проблем, потреби людей задовольняються не повністю. Головна причина — брак коштів.

Для підвищення ефективності виробництва правління використовує прогресивні форми організації і оплати праці: індивідуальний і сімей-

ний підряд, оренду. Масмо певні результати. Та не досягли головного: не подолали відчуженість селян від землі та інших засобів виробництва. Тому прийшли до висновку: замінити форму і суть колективного господарювання, перетворити колгосп у пайове товариство. Суть змін зводиться до того, що кожний колгоспник, член новоутвореного товариства, відповідно до свого трудового внеску одержує пай, що відповідає частці вартості в колективних засобах виробництва.

Критерій розміру паю — особистий внесок трудівника у розвиток громадського господарства. Він визначається сумою грошової та натуральної оплати праці, включаючи матеріальне заохочення. Розрахунки вели на основі даних, починаючи з 1961 року. У зв'язку з тим, що оплата праці колгоспників тривалий час була дуже низькою, сьогодні вона не відповідає внеску старшого покоління у колективне надбання. Тому доробок колгоспників уточнювали з допомогою коефіцієнтів співвідношення між середньорічною оплатою за всі роки і за окремі. Коли коефіцієнт був більший одиниці, фактичну оплату збільшували

з його врахуванням. Наприклад, за 1961 рік він становив 3,4.

Об'єктом паювання прийнято приріст основних виробничих фондів. Пайовий фонд зростає в результаті їх щорічного приросту. Половину його переводять до пайового фонду. Норматив приросту паїв обчислюють діленням суми пайового фонду даного календарного року на суму заробітків колгоспників за цей же рік. Приріст паю кожного працівника визначають множенням суми його заробітку за рік на норматив приросту. Крім того, на кожний пай нараховують дивіденди. Останній визначають як фіксований норматив — 3% до суми паю (подібно ставці Ощадбанку). За бажанням працівника дивіденди можуть видавати щороку або переказувати на особистий рахунок.

Загальні збори колгоспників, що відбулися у серпні 1992 року, схвалили рішення правління про перехід на пайові відносини і створення селянської спілки «Аврора». Перетворення колгоспу в спілку розглядається як перехідна форма, покликана підвищити економічну грамотність кожного трудівника, дати можливість підготуватися до самос-

тійної роботи на приватновласницькій основі.

Це дає змогу підвести під колективні форми господарювання нову економічну основу, що спирається на приватну дольову форму власності. Останню можна розглядати як перехідну до індивідуального фермерського господарства чи колективного акціонерного товариства. Вона може стати і переважальною самостійною. Саме таким шляхом розвивається селянська спілка «Аврора». Тут проведено розрахунки для паювання усіх основних фондів, за винятком об'єктів соціальної інфраструктури і виробничих фондів загального користування. Частку кожного члена спілки фіксують у пайовій книжці.

Основне своє завдання спілка вбачає у тому, щоб вести самостійну економічну діяльність, більше виробляти продукції, нарощувати грошові надходження, поліпшувати умови життя і праці селян.

Й. КРАЄВСЬКИЙ

голова селянської спілки «Аврора» Дунаєвського району Хмельницької області,

Т. ЯВОРСЬКА,

аспірантка Інституту аграрної економіки.

ОРИГІНАЛЬНИЙ КОНТЕЙНЕР

Контейнер зручний тим, що його можна завантажувати при відсутності транспорту. Це дає змогу краще підготувати продукцію, старанніше її укласти. Овочі зберігають свою якість ще й завдяки тому, що відповідає потреба у багаторазових ручних «перекиданнях» ящиків і взагалі поліпшуються умови їх перевезення.

Використання контейнерів сприяє удосконаленню технології вантажно-розвантажувальних робіт при транспортуванні легкоушкоджуваної сільськогосподарської продукції. Можна зменшити кількість вантажників, підвищити продуктивність їх праці, заощадити таропакетувальні матеріали.

Для пом'якшення динамічного впливу на овочеву продукцію розроблено багаторазовий м'який контейнер (див. мал.). Він має вигляд прямокутного жорсткого каркаса, що складається з вертикальних стоек 1 з нерухомо закріпленими на них боковими горизонтальними напрямними 2, задніх поперечин 3 та рухомих передніх поперечин 4. У середині каркаса поярусно підвішені на рухомих пружинних кільцях 5 м'які еластичні оболонки 6. Їх можна вільно переміщати до стоек каркаса разом з передньою поперечною і закріплювати в робочому положенні горизонтальними пружинними стяжками 7.

Завантажувати контейнер починають з нижньої секції. Щоб забезпечити зручний доступ, оболонки, розміщені над нею, зсувають до задніх поперечин каркаса і компактно складають. Коли заповнять нижню секцію, у робоче положення приводять оболонку, що

над нею, і фіксують розтяжками, пристібаючи до вертикального стояка. І так далі.

Розвантажувати контейнер можна перекидачем. Для цього передню стінку оболонки роблять з нахилом до вертикальної осі. А за звичайних умов реалізації і передреалізаційної обробки продукції контейнер вивільняють у зворотному порядку. Спочатку верхню оболонку. Потім, зсунувши її разом з передньою поперечною до задньої стінки каркаса, — наступну.

Використання у конструкції пружинних амортизаційних кілець і м'яких оболонок з еластичного матеріалу сприяє зменшенню частоти власних коливань овочів у контейнері. Горизон-

тальні пружні розтяжки забезпечують амортизацію динамічних навантажень і демпфювання коливань. Завдяки цьому при завантаженні і транспортуванні плоди зберігаються краще.

Досвід використання контейнерів для плодоовочевої продукції свідчить: завдяки зниженню збитків при перевезенні і зберіганні, загальні втрати зменшуються у 4—5 разів порівняно з транспортуванням у дерев'яних ящиках.

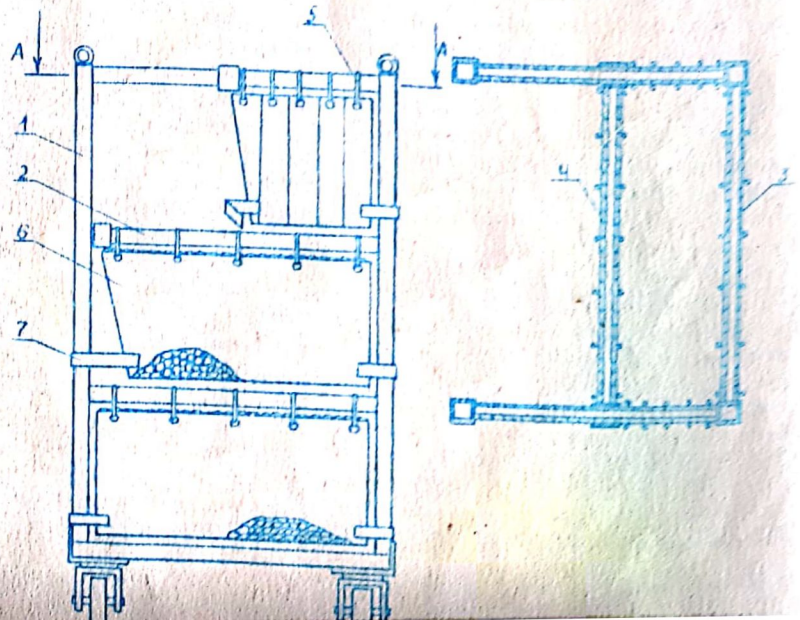
В. КАВЕРІН,

доктор технічних наук,

М. ЦИГАНЕНКО,

асистент.

Харківський інститут механізації та електрифікації сільського господарства.

Дивлячись на минуле із сьогоднішнього дня, ми наших предків бачимо аж ніяк не аскетами. Вміли і чарку викинути, і покурити усмак, не думаючи при цьому про шкідливість алкоголю і нікотину для організму. А здоров'я козаки мали неабияке. Найпоширенішим «захворюванням» було поранення в бою.

Як виявилось, сьогоднішньому фабричному тютюнові далеко до козацького — його спеціально фальсифікували, додаючи різні трави.

Які саме? Тут мав значення як смак кожного, так і стан його здоров'я.

До тютюну додавали, наприклад, медову конюшину або буркун. Його запах нагадує аромат висушеного сіна. Смак солонувато-гіркий, з присмаком слизу. Буркун — чудово втамовує біль. Його козаки часто палили після битви, щоб дати відпочинок своїй змученій душі.

Додавали до тютюну і полин звичайний, і цитварний. Полін у народній медицині використовували майже при всіх захворюваннях. Перерахуємо деякі, коли без полину просто не обійтись. Він допомагає і від нервового безсоння, і при гарячці та порушенні діяльності шлунково-кишкового тракту, проти глистів. Вважалось, що ця трава відганяє смуток, розвіює погані думки.

Однією із поширених добавок була м'ята. Та сама, запах якої тепер використовують зарубіжні фірми для підвищення працездатності своїх працівників. А тоді наші предки знали, що після м'ятної люльки в тілі з'являлася бадьорість, яснішою ставала голова.

М'ята діє заспокійливо при нервових і серцевих хворобах, як зміцнююче при знесиленні. Козаки додавали м'яту в тютюн видужуючим після хвороби і ран. Дим тютюну, змішаного з м'ятою, добре вгамовував зубний біль.

Весняний горицвіт або заячий мак — рослина отруйна. Але використання її в потрібній кількості дає лише користь — підіймає тонус організму.

Материнка добра була на відпочинку, коли думалося неспішно, коли треба було утихомирити збуджену кров, одностанно не дуже розслаблюючись. Не обходило без неї, коли після поранення довго не проходила кровотеча. При зубному болі дим її, вдихнувши, затримували в роті.

Любисток у тютюн додавали жінки — щоб пам'ятав козак дівчину чи дружину в поході. Він — чудовий беззаспокійливий засіб.

Якщо після поранення необхідно було очистити кров, тоді палили молоді листочки терену, медуниці, трави-рути.

Всіх добавок до тютюну не перерахуєш, як і не перерахуєш секретів лікування. Багато з них не були зафіксовані письмово, зникли без вороття, загубились у глибині часів.

«ГРІНПІС» ДІЄ

У повсякденних турботах ми не помічаємо, як швидко і невинно земна цивілізація наближається до самознищення, все більше отруюючи природу-повітря, воду, землю, знищуючи рослинний і тваринний світ, саму людину. У 1971 році група людей Північної Америки, яка все це глибоко усвідомила, заснувала організацію і назвала її «Грінпіс» (від англ. «grin» — зелений, «pis» — мир), вирішивши боротися за зелену і мирну планету.

Нині «Грінпіс» — міжнародна організація, головною метою якої є охорона навколишнього середовища. Вона провадить активні кампанії за без'ядерне майбутнє, проти забруднення біосфери, на захист живої природи. «Грінпіс» має 38 офісів у 31 країні світу. Це — Австралія, Австрія, Аргентина, Бельгія, Бразилія, Великобританія, Гватемала, Греція, Данія, Ірландія, Іспанія, Італія, Канада, Люксембург, Мексика, Нідерланди, Німеччина, Нова Зеландія, Норвегія, Росія, Словаччина, США, Туніс, Україна, Фінляндія, Франція, Чехія, Чилі, Швейцарія, Швеція, Японія. У 158 країнах світу тепер налічується близько 5 млн. прихильників цієї організації. Щорічно вони сплачують членські внески.

Представництво «Грінпіс» в Україні почало діяти з 1990 року. Минулого — активісти, зокрема, виявили завезення з Німеччини до Рівненської та Миколаївської областей отруйні відходи виробництва. У серпні провели акцію по збору в ряді міст підписів проти будівництва атомних електростанцій на території України та проти скасування мораторію на будівництво і запуск нових атомних реакторів, використавши наданий австрійськими колегами автобус, обладнаний вітровою електроустановкою та сонячною батареєю.

ЗМІСТ

Новий рік: що нас чекає	2
ВЛАСНІСТЬ І ПРАЦЯ	
Пулім В. Реформування через кооперацію	3
Бабенко В. Великий хліб незалежної України	4
ЛЮДИНА, ЕКОЛОГІЯ, ЕКОНОМІКА	
Тивончук С., Приходько М., Шпільчак М. Альтернативні способи очищення ґрунтів	6
У НАШИХ СЕЛАХ	
Бабенко В. Співробітництво з китайцями	8
Насіння кормових буряків	9
ЦІКАВО ЗНАТИ	
Від цибулі не тільки плачуть...	9
Дієта для поліпшення пам'яті	9
МЕХАНІЗАЦІЯ У РОСЛИННИЦТВІ	
Шекель О., Коротоножкіна О. Машина для підготовки міндобриг	10
ЦІКАВО ЗНАТИ	
Топінабур — це диво	11
Олія... із моркви	11
ПРОБЛЕМИ МЕХАНІЗАЦІЇ	
Кушко В. «Укрсільгоспмаш»: на дистанції з перешкодами	12
ФЕРМЕР	
«Мрія» — це реальність	14
Мільто А. Щоб вагомішав приватний гектар	14
Фермер з дипломом	15
Стріляють і в них	15
Метантенк біогазової установки	16
ДОВІДНИК ХЛІБОРОБА	
Нове в соціальному страхуванні	16
Краєвський І. Яворська Т. У «Авро-ри» — свій шлях	17
Каверін В., Циганенко М. Оригінальний контейнер	18
Лозинова труна	19
ДОВІДНИК ХЛІБОРОБА	
Право на пільгову пенсію	24
Коли з'явилися стільці	24
На будь-який смак	24
ПАМ'ЯТЬ	
Імена з розсекреченого архіву	25
ДОВІДНИК ХЛІБОРОБА	
Бухгалтерський облік і гроші	27
Про приватизацію земельної ділянки	27
Основні засоби господарств	27
Облік нематеріальних активів	27
РОСЛИНИ, ЩО ЛІКУЮТЬ	
Бузина червона	28
Бузина чорна	28
Пижмо звичайне	28
НАСЛІДКИ ЧОРНОВИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ	
Комахи і радіація	29
Дещо про яблуко	30
Що палили козаки	31
«Грінпіс» діє	31

ДОПОМОЖІТЬ СВОЄМУ ХЛІБОРОБСЬКОМУ ЖУРНАЛУ

У січні журналу «Земля і люди України», попередниками якого були «Хлібороб України», «Колгоспник України» та ряд інших, виповнюється 70 років. Цей ювілей, у зв'язку із фінансовою скрутою, зустрічаємо в не дуже гарному настрої. Оптимізм вселяє те, що наш сільськогосподарський журнал завжди служив і служить найблагодороднішій у світі хліборобській справі. Він завжди до послуг керівників, спеціалістів, бригадирів, трудівників господарств. Про них, їхні справи було і є журналістське слово.

Тепер редакції сутужно. Ціна паперу зросла до 12 мільйона карбованців за тону, вартість поліграфічних послуг за один тираж — до 10 мільйонів, за доставку одного примірника журналу до читача Міністерство зв'язку брало понад 1000 карбованців. Собівартість примірника становила 10000 тисяч карбованців. У 1994 році ці послуги набагато зростуть.

Ось чому редакція змушена була встановити ціну примірника 3 тисячі карбованців. При цьому збитки сягатимуть багатьох мільйонів карбованців. Ми змушені були перейти на випуск журналу раз на два місяці замість щомісяця. Впав тираж, що для нас, зрозуміло, дуже прикро.

Тож сердечно просимо керівників господарств, спеціалістів, усіх хліборобів передплатити наш журнал на 1994 рік. Річна сума передплати — 18 тисяч карбованців.

А може хто з керівників, бухгалтерів, економістів, для яких ми подавали і подаємо багато корисної інформації, зрозуміє нашу велику тривогу, нашу біль за долю журналу і допоможе фінансово, перерахувавши на рахунок журналу певні суми грошей. Сподіваємося на це, а тому повідомляємо свої реквізити: Розрахунковий рахунок 609580 в ОПЕРУ Державного республіканського акціонерного комерційного агропромбанку «Україна» по Київській області, МФО 321574. Редакція журналу «Земля і люди України».

ВІТАЄМО ВСІХ ВАС З НОВИМ 1994 РОКОМ. ЩАСТЯ ВАМ. ЗДОРОВ'Я.

УСПІХІВ І ГАРНОЇ ДОЛІ!

Редколегія.

